

Lovforslag nr. L 140. Fremsat den 7. december 1999 af finansministeren (Mogens Lykketoft)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om vederlag og pension m.v. for ministre

(Ændring vedrørende vederlag, eftervederlag og egenpension m.v.)

§ 1

I lov nr. 194 af 5. juni 1959 om vederlag og pension m.v. for ministre, som ændret ved lov nr. 577 af 19. december 1969, lov nr. 447 af 30. juni 1993 og lov nr. 185 af 12. marts 1997, foretages følgende ændringer:

1. § 1 affattes således:

»§ 1. Grundvederlaget til ministre udgør 924.850 kr. i årligt grundbeløb. Dog udgør vederlaget til statsministeren 125 pct. af grundvederlaget, og vederlaget til udenrigsministeren og finansministeren samt til partiledere i regeringen udgør 110 pct. af grundvederlaget. Ingen minister kan oppebære mere end ét vederlag efter denne bestemmelse.

Stk. 2. Vederlag efter stk. 1 reguleres på samme måde som tjenestemandslønninger.

Stk. 3. Til ministre ydes omkostningstillæg og godtgørelse for boligudgifter m.v. efter tilsvarende regler, som efter lov om valg til Folketinget gælder for medlemmer af Folketinget.

Stk. 4. Vederlag og tillæg m.v. udbetales med 1/12 månedlig forud fra den første dag i den efter udnævnelsen følgende måned og til udgangen af den måned, i hvilken afgang fra ministerstillingen finder sted.«

2. § 2 affattes således:

»§ 2. For en minister, som modtager grundvederlag eller eftervederlag efter lov om valg til Folketinget, nedsættes vederlaget efter § 1,

stk. 1 og 2, med et beløb, der svarer til det af Folketinget ydede grundvederlag eller eftervederlag. Tilsvarende gælder for eftervederlag efter lov om vederlag og pension m.v. for de danske repræsentanter i Europa-Parlamentet.

Stk. 2. For en minister, som modtager omkostningstillæg og godtgørelse for boligudgifter m.v. efter lov om valg til Folketinget, nedsættes de i § 1, stk. 3, anførte tillæg med et beløb, der svarer til de af Folketinget ydede tillæg.«

3. § 3 affattes således:

»§ 3. Ved afgang fra ministerstilling har en minister ret til eftervederlag. Eftervederlag ydes i en periode, der udgør halvdelen af det antal hele måneder, hvori vedkommende i alt har været minister. Dog ydes der eftervederlag mindst i 18 måneder og højst i 36 måneder.

Stk. 2. Eftervederlaget svarer til vedkommende ministers vederlag efter § 1, stk. 1 og 2.

Stk. 3. Eftervederlag efter stk. 2 nedsættes med summen af

- 1) de indtægter, der er anført i § 109, stk. 2, nr. 1-4 og 6-10, i lov om valg til Folketinget,
- 2) grundvederlag, eftervederlag eller egenpension som folketingsmedlem og
- 3) vederlag, eftervederlag eller egenpension som formand for Folketinget.«

4. I § 4 ophæves *stk. 1*, og i stedet indsættes:

»En minister, som har haft mindst 1 års funktionstid som minister, er berettiget til egenpension. Egenpensionen udbetales fra den 1. i mæne-

den, efter at vedkommende er fyldt 60 år, eller fra det tidligere tidspunkt, fra hvilket vedkommende får tilkendt social førtidspension som følge af nedsat erhvervsevne på grund af helbredsmæssige forhold. Egenpension udbetales dog tidligst fra udløbet af det tidsrum, hvori vedkommende har ret til eftervederlag efter § 3, stk. 1.«

5. § 4, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Den efterlevende ægtefælle efter en fungerende eller afdød minister er berettiget til ægtefællepension, hvis ægteskabet blev indgået,

- 1) før afdøde var fyldt 65 år, og
- 2) før afdøde var fratrådt som minister og
- 3) mindst 3 måneder før dødsfaldet.«

6. I § 4, stk. 5, og § 5, stk. 3, ændres »ventepenge« til: »eftervederlag«.

7. I § 5 indsættes som nyt stykke:

»Stk. 4. Egenpensionen nedsættes med det beløb, hvormed summen af

- 1) de indtægter, der er anført i § 109, stk. 2, nr. 1, 4 og 6, i lov om valg til Folketinget,
- 2) grundvederlag, eftervederlag eller egenpension som folketingsmedlem,

- 3) vederlag, eftervederlag eller egenpension som formand for Folketinget,
- 4) folkepension og
- 5) egenpension som minister overstiger vedkommendes vederlag efter § 1, stk. 1 og 2.«

8. § 6 ophæves.

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende og har virkning fra den 1. januar 2000.

Stk. 2. § 4, stk. 1, og § 5, stk. 4, som affattet i § 1, nr. 4 og 7, har dog alene virkning for udbetaling af egenpension for funktionstid som minister fra og med den 1. januar 2000. For udbetaling af egenpension for funktionstid indtil den 1. januar 2000 finder de hidtidige regler i disse bestemmelser fortsat anvendelse.

Stk. 3. For ministre, som afgår den 1. januar 2000 eller senere, udbetales egenpension for så vidt angår funktionstid som minister forud for den 1. januar 2000 fra udløbet af den periode, hvori vedkommende har ret til eftervederlag.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Oversigt over lovforslaget

Der har i debatterne i Folketinget om reglerne for ministerpension m.v. været udtrykt ønske om at udskyde tidspunktet for ministerpensionens udbetaling til det 60. år, men samtidig at reformere reglerne for ministre, så der ikke blev tale om en forringelse af de samlede vilkår.

Med en nyordning er det naturligvis ikke muligt i forhold til den enkelte minister at sikre, at den samlede livsindkomst hverken bliver mindre eller større end efter de hidtidige regler.

Lovforslaget indebærer en sammenhængende modernisering af reglerne for vederlag, eftervederlag og pension og sikrer som helhed en balance i ændringerne. På den ene side forbedres vederlaget og eftervederlaget. På den anden side udskydes udbetalingen af egenpensionen som hovedregel til det fyldte 60. år.

Vilkårene for ministre kommer derved til bedre at svare til vilkårene for ledere med tilsvarende vilkår og for folketingsmedlemmer og borgmestre m.fl.

2. Vederlag

Det foreslås, at der fastsættes et samlet vederlag til ministre. Det fastsættes som et grundbeløb og reguleres på samme måde som tjenestemandslønningerne.

Det foreslås videre, at vederlaget til statsministeren udgør 125 pct. af grundvederlaget, og at vederlaget til udenrigsministeren og finansministeren samt til partiledere i regeringen udgør 110 pct. af grundvederlaget.

Samtidig foreslås de hidtidige repræsentationstillæg til statsministeren og udenrigsministeren afskaffet.

For en minister, som modtager grundvederlag eller eftervederlag for medlemskab af Folketinget eller eftervederlag for medlemskab af Europa-Parlamentet, nedsættes ministervederlaget med et beløb svarende til det modtagne grundvederlag eller eftervederlag.

Det foreslås videre, at ministre ydes omkostningstillæg og godtgørelse for boligudgifter m.v. efter samme regler, som gælder for medlemmer af Folketinget,

men at der i omkostningstillæg og godtgørelse for boligudgifter m.v. modregnes for omkostningstillæg og godtgørelse for boligudgifter m.v., der ydes af Folketinget. Der sikres herved ensartede vilkår med hensyn til omkostningstillæg og godtgørelse for boligudgifter m.v. for alle ministre.

3. Eftervederlag

Til afløsning af reglerne om 2 års ventepenge foreslås der indført regler om eftervederlag. Eftervederlaget udgør samme beløb som vedkommende ministers vederlag. Perioden med eftervederlag foreslås at udgøre halvdelen af det antal hele måneder, hvori vedkommende i alt har været minister, dog mindst 18 måneder og højst 36 måneder.

Det foreslås, at der i eftervederlaget modregnes for løn, vederlag og anden erhvervsmæssig indkomst samt pension m.v. fra såvel offentlig ansættelse og offentlig hverv som privat ansættelse og erhvervsvirksomhed.

Herved sikres der afgående ministre en indkomst svarende til det hidtidige vederlag i mindst 1½ år og højst 3 år.

4. Pension

Det foreslås, at udbetalingen af egenpension udskydes til det 60. år eller til det tidligere tidspunkt, på hvilket vedkommende får tilkendt social førtidspension som følge af nedsat erhvervsevne på grund af helbredsmæssige forhold. Egenpension kan dog tidligst udbetales fra udløbet af eftervederlagsperioden.

Samtidig foreslås, at der indføres modregningsregler, således at summen af ministerpension og folkepension samt indtægter i form af løn og vederlag m.v. samt pension m.v. fra visse former for offentlig ansættelse samt fra offentlige hverv ikke kan udgøre et højere beløb end vedkommende ministers vederlag.

Som konsekvens heraf foreslås de hidtidige særregler for tjenestemænd ophævet. Det gælder dels den særlige adgang for tjenestemænd til at få tjenestemandspension udbetalt på grund af afgang som minister, dels de særlige regler for samordning mellem mi-

nisterpension og tjenestemandspension og -løn. Forslaget indebærer derfor, at tjenestemænd ligestilles med øvrige ministre med hensyn til modregningsregler.

Endelig foreslås, at reglerne om ret til ægtefællepension tilpasses til de ændrede regler for udbetaling af egenpension.

5. Administrative konsekvenser m.v.

Forslagene om indførelse af mere omfattende modregningsregler vedrørende eftervederlag og egenpension vil medføre en vis forøgelse af de administrative opgaver.

Lovforslaget har ingen erhvervsøkonomiske eller miljømæssige konsekvenser, og det har ingen administrative konsekvenser for erhvervslivet.

6. Forholdet til EU-retten

I lovforslagets § 1, nr. 3, foreslås en samordning mellem eftervederlag til ministre og vederlag, eftervederlag til ministre og egenpension som medlem af

Europa-Parlamentet samt løn, vederlag, eftervederlag og egenpension som medlem af Europa-Kommissionen, og i forslagens § 1, nr. 7, foreslås en tilsvarende samordning for så vidt angår egenpension. Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

7. Økonomiske konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget vil medføre såvel mer- som mindredgifter for staten.

Forslaget om højere vederlag og om højere eftervederlag, dog med modregningsregler, vil medføre merudgifter. Forslagene om at afskaffe adgangen til aktuel egenpension ved fratræden som minister og om modregningsregler for egenpensionen medfører mindredgifter.

Der er dog ikke grundlag for at foretage et nærmere skøn over mer- og mindredgifter, idet disse ganske vil afhænge af en række fremtidige faktorer: antallet af ministre, længden af ministrenes funktionstid, ministrenes alder ved afgang og de indkomstmæssige forhold for de afgåede ministre.

Lovforslagets konsekvenser i hovedtræk

	Positive konsekvenser/mindredgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Mindredgifter for staten vedrørende egenpension.	Merudgifter for staten vedrørende vederlag og eftervederlag.
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	-	En vis forøgelse af administrationen vedrørende eftervederlag og egenpension.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	-	-
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	-	-
Miljømæssige konsekvenser	-	-
Administrative konsekvenser for borgerne	-	-
Forholdet til EU-retten	Forslaget har ikke EU-retlige aspekter.	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Efter de gældende regler udgør vederlaget 415.453 kr. pr. 1. april 1999. En minister, som er medlem af Folketinget, modtager desuden herfor et grundvederlag, der udgør 377.328 kr. pr. 1. april 1999. Den samlede vederlæggelse udgør således 792.781 kr. pr. 1. april 1999.

En minister, som ikke er medlem af Folketinget, modtager efter gældende regler et tillæg, der svarer til grundvederlaget til medlemmer af Folketinget. Tilsvarende gælder for en minister, som har orlov fra Folketinget.

Det foreslås, at der fastsættes et samlet grundvederlag på 924.850 kr. i årligt grundbeløb pr. 1. oktober 1997, og at vederlaget reguleres med den procentregulering, der i medfør af tjenestemandsløven er aftalt mellem finansministeren og tjenestemændenes centralorganisationer for tjenestemandslønninger. Denne

procentregulering udgør 4,8258 pct. pr. 1. april 1999. Pr. denne dato vil det foreslåede vederlag således udgøre 969.481 kr.

Det foreslås videre, at der til statsministeren ydes et vederlag, der udgør 125 pct. af det foreslåede grundvederlag, og at der til udenrigsministeren og finansministeren samt til partiledere i regeringen ydes et vederlag, der udgør 110 pct. af det foreslåede grundvederlag. Ingen minister kan oppebære mere end ét vederlag efter denne bestemmelse. Vederlaget til statsministeren udgør efter forslaget 1.211.852 kr. pr. 1. april 1999, og vederlaget til de øvrige anførte ministre udgør 1.066.429 kr. pr. 1. april 1999.

Samtidig foreslås det både at ophæve de hidtidige repræsentationstillæg til statsministeren og udenrigsministeren og at ophæve de hidtidige regler om tillæg til en minister, som ikke er medlem af Folketinget, eller som har orlov fra Folketinget, jf. nr. 2.

Det foreslås endelig, at der til ministre ydes omkostningstillæg og godtgørelse for boligudgifter m.v. efter samme regler, som gælder for medlemmer af Folketinget efter lov om valg til Folketinget, jf. nr. 2.

Til nr. 2

Efter de gældende regler ydes der til statsministeren og udenrigsministeren et repræsentationstillæg, der udgør 70.700 kr. henholdsvis 94.200 kr. pr. 1. april 1999.

En minister, som ikke er medlem af Folketinget, modtager efter de gældende regler et tillæg, der svarer til grundvederlaget til medlemmer af Folketinget. Tilsvarende gælder for en minister, som har orlov fra Folketinget i henhold til § 41, stk. 3, litra a, i forretningsordenen for Folketinget.

Det foreslås, at de hidtidige repræsentationstillæg til statsministeren og udenrigsministeren ophæves.

Det foreslås ligeledes at ophæve reglerne om tillæg til en minister, som ikke er medlem af Folketinget, eller som har orlov fra Folketinget efter den anførte bestemmelse.

Disse forslag er en konsekvens af forslaget i nr. 1 om at fastsætte et samlet grundvederlag for ministre.

I den nye bestemmelse foreslås det, at vederlaget nedsættes med det beløb, som en minister modtager i grundvederlag eller eftervederlag som medlem henholdsvis tidligere medlem af Folketinget. Det samme foreslås at skulle gælde for eftervederlag til tidligere medlemmer af Europa-Parlamentet.

Tilsvarende foreslås, at omkostningstillæg og godtgørelse for boligudgifter m.v., som en minister modtager som medlem af Folketinget, modregnes i de til-

svarende tillæg efter den foreslåede bestemmelse i nr. 1.

Til nr. 3

Efter de gældende regler har en minister ved afgang fra ministerstillingen ret til i 2 år at oppebære ventepenge. Ventepenge svarer til højeste egenpension, der udgør 241.319 kr. pr. 1. april 1999. Dog bortfalder ventepengene, hvis den tidligere minister ansættes i stilling forbundet med tjenestemandspensionsret.

Det foreslås, at ventepengeordningen afløses af en ordning med eftervederlag. Eftervederlag foreslås ydet i en periode, der udgør halvdelen af det antal hele måneder, hvori vedkommende i alt har været minister. Dog ydes der eftervederlag mindst i 18 måneder og højst i 36 måneder.

Det foreslås videre, at eftervederlaget kommer til at svare til vedkommende ministers vederlag, jf. nr. 1.

Det foreslås dog samtidig, at eftervederlaget nedsættes med summen af de indtægter, der er anført i § 109, stk. 2, nr. 1-4 og 6-10, i lov om valg til Folketinget, og grundvederlag, eftervederlag og egenpension som folketingsmedlem.

Som konsekvens heraf foreslås de hidtidige særregler for tjenestemænd i § 3, stk. 2, ophævet.

Til nr. 4

Efter de gældende regler har en minister, som har haft mindst 1 års funktionstid som minister, ret til egenpension efter udløbet af ventepengeperioden.

Det foreslås, at denne ret til aktuel egenpension ophæves og erstattes af en ret til egenpension, hvis udbetalingstidspunkt er udskudt til den 1. i måneden, efter at vedkommende er fyldt 60 år, eller fra det tidligere tidspunkt, fra hvilket vedkommende får tilkendt social førtidspension som følge af nedsat erhvervssevne på grund af helbredsmæssige forhold. Egenpension kan dog tidligst udbetales fra udløbet af det tidsrum, hvori vedkommende har ret til eftervederlag.

Til nr. 5

Som en konsekvens af forslaget i nr. 4 om at ændre reglerne for egenpension foreslås reglerne om ægtefællepension ændret, således at den efterlevende ægtefælle også har ret til ægtefællepension, hvis en tidligere minister dør i tidsrummet mellem eftervederlagsperiodens udløb og påbegyndelsen af udbetaling af egenpension. Det vil også gælde i tilfælde, hvor den afdøde minister har haft mindre end 1 års funktionstid som minister og dermed ikke har haft ret til egenpension.

Betingelserne for tidspunktet for ægteskabets indgåelse ændres ikke.

F. t. l. vedr. vederlag og pension m.v. for ministre

Til nr. 6

Der er tale om en konsekvensændring som følge af forslaget i nr. 3 om eftervederlag i stedet for ventepenge.

Til nr. 7

Det foreslås, at der indføres regler om, at egenpensionen nedsættes med det beløb, hvormed summen af de indtægter, der er anført i § 109, stk. 2, nr. 1, 4 og 6, i lov om valg til Folketinget, og grundvederlag, eftervederlag eller egenpension som folketingsmedlem, folkepension og egenpension som minister overstiger vedkommendes vederlag.

Til nr. 8

Som konsekvens af forslaget i nr. 7 om indførelse af generelle modregningsregler for ministerpension foreslås, at de hidtidige særregler for tjenestemænd om samordning mellem ministerpension og tjenestemandspension og -løn ophæves, jf. bemærkningerne til § 2.

Til § 2

Det foreslås, at loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Det foreslås videre, at loven har virkning fra den 1. januar 2000, idet det dog foreslås, at § 4, stk. 1, og § 5, stk. 4, som affattet i § 1, nr. 4 og 7, alene har virkning for udbetaling af egenpension for funktionstid som minister fra og med den 1. januar 2000. For udbetaling af egenpension for funktionstid indtil den 1. januar 2000 finder de hidtidige regler i § 4, stk. 1, henholdsvis § 5 fortsat anvendelse.

Som en overgangsregel foreslås det, at egenpension for funktionstid som minister forud for den 1. januar 2000 udbetales fra udløbet af den periode, hvori vedkommende har ret til eftervederlag efter de nye regler. Dette er en konsekvens af, at reglerne om ventepenge foreslås ophævet og erstattet af regler om eftervederlag, jf. § 1, nr. 3, og at disse regler også har virkning for ministre, som har funktionstid før den 1. januar 2000 og afgår efter lovens virkningstidspunkt.

Forslaget indebærer, at den del af egenpensionen, der hidrører fra funktionstid før 1. januar 2000, fortsat udbetales som følge af afgang som minister, også inden vedkommende er fyldt 60 år. Der sker således ikke indgreb i pensionsret, der baserer sig på funktionstid inden lovens virkningstidspunkt, herunder for ministre, som afgår den 1. januar 2000 eller senere og modtager ministerpension efter de hidtidige regler for funktionstid som minister inden den 1. januar 2000. En sådan ministerpension beregnes efter vedkommendes funktionstid forud for den 1. januar 2000.

Forslaget indebærer tillige, at de hidtidige regler om samordning mellem ministerpension og tjenestemandspension og -løn ikke finder anvendelse for egenpension, der baserer sig på funktionstid inden den 1. januar 2000 og udbetales til en minister, som fra-træder den 1. januar 2000 eller senere, jf. § 1, nr. 8.

Lovforslaget indebærer ingen ændringer i forhold til udbetalingen af ventepenge og egenpension til ministre, som er afgået senest den 31. december 1999 og ikke atter bliver ministre.

Tilsvarende gælder for ægtefællepension og børnepension samt børnepensionstillæg.

Teknisk sammenskrivning af Lov om vederlag og pension m.v. for ministre

Sammenskrivningen omfatter lov nr. 194 af 5. juni 1959 om vederlag og pension m.v. for ministre med de ændringer, der følger af lov nr. 577 af 19. december 1969, lov nr. 447 af 30. juni 1993 og lov nr. 185 af 12. marts 1997.

§ 1. Det årlige vederlag til ministre udgør 45.000 kr. med tillæg efter de den 1. oktober 1969 gældende satser. Af det samlede vederlag ydes 100/133 som grundbeløb, der reguleres på samme måde som tjenestemandslønninger.

Stk. 2. Vederlaget udbetales med 1/12 månedlig forud fra den første dag i den efter udnævnelsen følgende måned og til udgangen af den måned, i hvilken afgang fra ministerstillingen finder sted.

§ 2. Som repræsentationstillæg ydes der statsministeren 13.500 kr. og udenrigsministeren 18.000 kr. årlig, der dyrtidsreguleres på samme måde som generelle og særlige tillæg til tjenestemandstillinger.

Stk. 2. Ingen minister kan oppebære mere end ét repræsentationstillæg.

Stk. 3. Til ministre, der ikke er medlemmer af Folketinget, ydes et tillæg svarende til det efter lov om valg til Folketinget gældende grundvederlag til medlemmer af Folketinget. Tilsvarende gælder for ministre, der har orlov i henhold til § 41, stk. 3, litra e, i forretningsordenen for Folketinget.

Stk. 4. Med hensyn til udbetalingen gælder reglerne i § 1, stk. 2.

§ 3. Ved afgang fra ministerstilling har en minister ret til i 2 år at oppebære ventepenge svarende til højeste ministerpension.

Stk. 2. Ventepenge bortfalder, såfremt en afgået minister ansættes i en stilling, i hvilken ansættelsen kan medregnes i pensionsalder efter § 4 i lov om tjenestemandspension. Er lønningsindtægten lavere end ventepengene, udbetales dog som personligt tillæg et beløb, der svarer til forskellen.

§ 4. En minister, der har haft mindst 1 års funktionstid som minister, er berettiget til egen-

pension efter udløbet af det tidsrum, hvori der udbetales ventepenge.

Stk. 2. Ægtefællen efter en minister, der ved sin død fungerede i ministerstilling eller var pensioneret eller oppebar ventepenge, er berettiget til ægtefællepension, hvis ægteskabet blev indgået,

- 1) før afdøde var fyldt 65 år, og
- 2) før afdøde var fratrådt som minister og
- 3) mindst 3 måneder før dødsfaldet.

Stk. 3. Stk. 2, nr. 3, finder ikke anvendelse, hvis dødsfaldet skyldes et ulykkestilfælde eller en akut infektionssygdom indtruffet efter ægteskabets indgåelse.

Stk. 4. Med hensyn til børnepensionstillæg og børnepension finder bestemmelserne i kapitel 4 i lov om tjenestemandspension tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. Bestemmelserne om efterindtægt i kapitel 6 i lov om tjenestemandspension finder tilsvarende anvendelse, for så vidt angår vederlag, ventepenge og pension efter nærværende lov.

§ 5. Pensionen til en minister og til en ministers efterlevende ægtefælle beregnes på grundlag af funktionstiden som minister regnet fra den første udnævnelse.

Stk. 2. Egenpensionen og ægtefællepensionen svarer til pensionen til en statstjenestemand på skalatrin 49 og dennes efterlevende ægtefælle og beregnes på grundlag af nedennævnte pensionsalder i forhold til funktionstiden som minister:

1) Egenpension:	Pensionsalder:
Funktionstid:	
fra 1 indtil 2 år	9 år
fra 2 indtil 3 år	14 år
fra 3 indtil 4 år	18 år
fra 4 indtil 5 år	20 år
fra 5 indtil 6 år	23 år
fra 6 indtil 7 år	27 år
fra 7 indtil 8 år	29 år
fra 8 år og derover	37 år

2) Ægtefællepension:

Funktionstid:	Pensionsalder:
under 2 år	15 år
fra 2 indtil 4 år	24 år
fra 4 indtil 8 år	28 år
fra 8 indtil 12 år	33 år
12 år og derover	37 år

Stk. 3. Bestemmelserne i § 27 henholdsvis § 27 a i lov om tjenestemandspension finder tilsvarende anvendelse for egen- og ægtefællepension, børnepensionstillæg og børnepension samt efterindtægt af pension henholdsvis for efterindtægt af vederlag og ventepenge i henhold til nærværende lov.

§ 6. Er en tjenestemand overgået til ministerstilling, har han ved sin afgang fra denne ret til den ham ved afgang fra tjenestemandsstillingen tilkommende pension, forøget med egenpension efter nærværende lov; det samlede pensionsbeløb kan dog ikke overstige den højeste egenpension, der kan opnås efter lov om tjenestemandspension. Ansættes en pensionsnydende minister i tjenestemandsstilling, hvis lønning er større end den ham i alt tillagte pension, bortfalder denne; er lønningen mindre end pensionen, udbetales forskellen som personligt tillæg. Ved afgang fra tjenestemandsstilling, som en afgået minister beklæder, har han ret til den samlede pension, der som afgået minister tilkom ham, hvis denne er større end den pension, hvortil tjenestemandsstillingen berettiger ham, idet det tidsrum, hvori han har fungeret som minister og eventuelt i tidligere tjenestemandsstilling, medregnes i pensionsalderen.

Stk. 2. Ventepengeperiode medregnes ikke i pensionsalder.

Stk. 3. Ægtefællepension efter nærværende lov kan i forbindelse med ægtefællepension hidrørende fra ansættelse i tjenestemandsstilling ikke overstige den højeste ægtefællepension, der kan opnås efter lov om tjenestemandspension.

§ 7. (Ophævet).

§ 8. Besidder en minister ved sin tiltræden hverv i offentlige eller private virksomheders, foretagenders eller institutioners tjeneste, vil disse være at fratræde. Dog kan han undtagelsesvis med foreløbig billigelse af statsministeren

bevare sådanne hverv, hvis varetagelse efter dennes skøn ikke kan berede vanskeligheder i udførelsen af hans embedspligt som minister eller i hans forhold til de forskellige statsforvaltningsgrene. Statsministeren skal i så fald straks skriftligt tilstille et af Folketinget nedsat udvalg meddelelse herom. Udvalget kan inden forløbet af 14 dage efter meddelelsens modtagelse nægte vedkommende minister tilladelse til at bevare sådanne hverv. Efter forløbet af dette tidsrum meddeler statsministeren Folketingets formand, hvilke hverv den vedkommende minister har tilladelse til at varetage.

Stk. 2. Har det i stk. 1 nævnte udvalg endnu ikke konstitueret sig, når statsministerens foreløbige billigelse indhentes, har denne gyldighed, indtil konstitutionen har fundet sted. Sagen vil derefter være at behandle som forannævnt.

Stk. 3. Ingen minister må i sin ministertid overtage noget nyt hverv af den i stk. 1 nævnte art.

Stk. 4. Besidder statsministeren ved et ministeriums tiltræden hverv af den heromhandlede art, skal meddelelse til udvalget finde sted derom, hvis han ønsker at bevare noget af disse, hvorefter der forholdes i overensstemmelse med stk. 1.

Stk. 5. Folketingsvirksomhed er undtaget fra bestemmelserne i denne paragraf.

§ 9. Udnævnes en tjenestemand til minister, kan den af ham hidtil beklædte tjenestemandsstilling holdes besat ved konstitution for hans funktionstid, hvis det skønnes forsvarligt af hensyn til stillingens tarv, og for så vidt og så længe konstitution i stillingen overhovedet er tilladt. Statsministeren skal herom give meddelelse til det i § 8 nævnte udvalg, hvorefter der forholdes i overensstemmelse med § 8, stk. 1.

§ 10. De i denne lov indeholdte lønnings- og pensionsbestemmelser har virkning fra 1. april 1959.

Stk. 2. For de i henhold til de hidtil gældende bestemmelser ydede pensioner finder bestemmelserne i § 1 i lov nr. 81 af 21. marts 1959 om pensioner, der er fastsat i henhold til de før 1. april 1958 inden for staten gældende lønnings- og pensionslove, tilsvarende anvendelse. I øvrigt omfattes ministre, der er afgået før 1. april 1959, samt sådanne ministres efterladte ikke af nærværende lov.

§ 11. Pensioner efter § 4, der er påbegyndt udbetalt pr. 31. december 1993, omberegnes pr. 1. januar 1994 efter bestemmelserne i § 5. Hvor

denne omberegning medfører ændring i pensionen, ydes evt. personligt tillæg, så det hidtidige pensionsniveau bevares.

Til lovforslag nr. L 140. Skriftlig fremsættelse (7. december 1999)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Herved tillader jeg mig for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om vederlag og pension m.v. for ministre. (Ændring vedrørende vederlag, eftervederlag og egenpension m.v.).

(Lovforslag nr. L 140).

Der har gennem flere år været debat om ministrenes vilkår. Ved gentagne debatter i Folketinget har der fra et flertal været tilslutning til en reform, som afskaffer den nuværende adgang til at få ministerpensionen udbetalt inden det fyldte 60. år, og som samtidig forbedrer aflønningen af ministre og sikrer bedre fratrædelsesvilkår, således at ministres vilkår ikke samlet set forringes.

Lovforslaget indebærer et væsentligt løft i ministrenes aflønning og i vilkårene i den første tid

efter afgang for de ministre, som ikke overgår til en anden vellønnet stilling.

På den anden side vil afskaffelsen af adgangen til aktuel pension ved fratræden som ministre – især for yngre ministre med længere funktions-tid – indebære en meget væsentlig beskæring af livsindkomsten.

Hovedelementerne i lovforslaget er:

- 1) Et rimeligt højt eftervederlag, der giver en indkomstgaranti i en kortere periode.
- 2) Udbetalingen af ministerpension udskydes til det 60. år
- 3) Aflønningen af ministre opjusteres, så den bliver i bedre overensstemmelse med aflønningen af ledere med tilsvarende ansvar.
- 4) Niveaue for ministerpension fra det 60. år fastholdes uændret.

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.